

α ξεί υποψήφια θύματα του
αμοσταγούς δολοφονίου
του γλίτωσαν με τη ληψή του

Για ποιο προ...
να μετανοιώσω

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Όπως τα έζησα

«Θα πεθάνει

Επισημάζουμε ότι
πλήθος των συγγεν
μένων που υπήρχε από
νοηsis στο βενζανάκι
που έγινε το δολο
κό, απελάσαν να
στο φωνιά.

Με την ίδια ψυχρό
την επανέλασαν από

Του Π. ΣΟΜΠΟΛΟΥ

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

και προέγραψε τις ση
νές φρονιες και αποστο
νές ακριβώς
απομαστισί τις
απονεύσε όφες της
21...
Εκείνη την
ληψη...
υψηλόν ο
απομαστισί τους αδελ
τηροφούλου,
στη δέσφουση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Πολλοί
«Θάνα
«φονιά»
στην χεί
άλλε»
αυτά
απο
μομένο
παντοί
όφες τ
στη

**ΠΑΝΟΣ
ΣΟΜΠΟΛΟΣ**

**ΤΑ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ
ΠΟΥ
ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΑΝ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

όπως τα έζησα

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ντοκουμέντα - Βιογραφίες

Πάνος Σόμπολος, *Τα εγχλήματα που συγκλόνισαν την Ελλάδα.*

Όπως τα έζησα

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Χρίστος Κυθρεώτης

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Πάνος Σόμπολος, 2014

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2014

KET 9117 ΚΕΠ 238/14

ISBN 978-960-16-5596-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.400.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Αφιερώνεται
στους νεότερους συναδέλφους μου,
με την προτροπή να κάνουν ρεπορτάζ πάντα
στον τόπο όπου διαδραματίζονται τα γεγονότα.*

Π ε ρ ι ε χ ο μ ε ν α

Πρόλογος	13
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ, «Κομμάτια» ο παράφορος έρωτας	17
ΔΟΥΡΗΣ ΜΑΝΩΛΗΣ, Το παιχνίδι της μοίρας για το επτάχρονο αγγελούδι	41
ΤΑΚΟΣ ΒΑΣΙΑΗΣ, «Το θάψαμε κι αυτό στο κατώι, εκεί κοντά στο άλλο, να έχει παρέα»	65
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΧΡΥΣΑΦΙΔΗ, Ο μυστηριώδης μπάτλερ	75
ΜΑΡΣΕΛΙΝΟ, Απαγωγή και άγρια δολοφονία από συγγενείς και φίλους	93
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, «Τότε θυμήθηκα ότι στο σπίτι της γιαγιάς μου υπήρχε σιδεροπρίονο»	110
ΔΙΟΝΥΣΗΣ και ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ΦΟΥΚΑΣ, Τους σκότωνε τον έναν μετά τον άλλον σαν να ήταν θηράματα	126
ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΜΟΝΣΕΛΑΣ, Ο κατά παραγγελία φονιάς	146
ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΣΕΧΙΔΗΣ, Ο φοιτητής που ξεκλήρισε την πενταμελή οικογένειά του στη Θάσο	162

ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΧΤΣΗΣ, Το μοιραίο ραντεβού του συγγραφέα	179
ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ, Η παθολογική αγάπη για την κόρη του τον έκανε φονιά	195
ΚΙΚΗ ΚΟΥΣΟΓΛΟΥ - ΔΑΝΟΣ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ, Τη σκότωσε, την έθαψε, και μετά την αναζητούσε στις εκπομπές της τηλεόρασης	206
ΝΙΚΟΣ ΣΕΡΓΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, Τον «έφαγε» ο εφήμερος εραστής	216
ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΑΓΛΗΣ, Ο φόβος και ο τρόμος των ιερόδουλων	224
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΑΚΡΙΝΟΣ, Ο ταξιτζής που σκότωνε για το τίποτα	244
ΘΑΝΑΣΗΣ ΝΑΣΙΟΥΤΖΙΚ – ΘΑΝΑΣΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, Η πολύχροτη υπόθεση των δύο συγγραφέων	265
ΚΑΤΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Με έξι σφαίρες έστειλε στον άλλο κόσμο τον επίγειο Θεό της	281
ΚΑΤΙΑ ΚΟΛΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ, «Αχ, κύριε πρόεδρε, δεν μου μίλαγε σαν άνθρωπος, δεν μου φερόταν τρυφερά»	289
ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΕΣΚΟΣ, «Μετά της έβαλα ένα κουκουνάρι στο στόμα και την έδεσα με κορδέλα»	309
ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΟΥΣΑΚΟΒΑ, Ο τελευταίος πελάτης της διάσημης πόρνης της Αθήνας	332
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΝΤΡΟΥΖΟΣ, «Θα δικάσω εγώ τους φονιάδες των παιδιών μας»	342

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ - ΣΟΥΛΑ ΚΑΛΑΘΑΚΗ, «Από εκείνη τη στιγμή, χάνονται τα ίχνη του ζεύγους»	351
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ, «Τον είδα να κρατάει το κομμένο κεφάλι της γυναίκας του και το μαχαίρι»	384
ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΠΑΝΙΩΤΟΥ, Το θανατηφόρο για δύο οικογένειες τηγανόψωμο	395
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΖΑΚΟΣ, Αλίμονο στον οικονομικό μετανάστη που θα βρισκόταν στον δρόμο του	402
ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΑΡΙΔΑΣ, «Πατέρα, μη μας σκοτώνεις κι εμάς»	415
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΙΖΩΝΗΣ, Ο γύρος του θανάτου στο χωριό του	421
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΥΤΟΣ, Τρόμος στο Ξηρόμερο	426
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΙΝΤΟΣ, Μακελειό στα δικαστήρια	429
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΣΗΦΟΣ, «Τώρα πια ησύχασα. Ήμουν άρρωστος και έγιανα»	436
ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΣΟΛΟΝΙΚ - ΣΒΕΤΛΑΝΑ ΚΟΤΟΒΑ, Οι μαφιόζοι της πάλαι ποτέ κραταιάς KGB	443
ΚΟΣΜΑΣ - ΧΡΟΝΗΣ - ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, «Θα σκότωνε όλη την οικογένειά μου» – Σκότωσε και έθαψε το παιδί του – Σκότωσε τα παιδιά την ώρα που κοιμόνταν	457

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πολλοί συνάδελφοι αλλά και απλοί πολίτες, με τους οποίους έρχομαι σε επαφή και συζητώ διάφορες συγκλονιστικές υποθέσεις που χειρίστηκα και έζησα κατά τη μακροχρόνια δημοσιογραφική μου σταδιοδρομία, με παρότρυναν να τις καταγράψω, να τις αποτυπώσω σε βιβλίο. Πρόκειται για εμπειρίες μιας ζωής.

Αυτή την παρότρυνση θέλησα να κάνω πραγματικότητα προχωρώντας στη συγγραφή του βιβλίου που κρατάτε στα χέρια σας και που πιστεύω ότι θα είναι χρήσιμο όχι μόνο στους συναδέλφους μου δημοσιογράφους, αλλά και σε όσους βίωσαν από κοντά τα συγκεκριμένα γεγονότα ή ενημερώθηκαν για αυτά από τα ΜΜΕ. Θα είναι χρήσιμο και για όσους θέλουν να ενημερωθούν αντικειμενικά για το καθένα ξεχωριστά από τα περιστατικά, όπως είμαι βέβαιος ότι θα είναι χρήσιμο και σε σεναριογράφους που θα μπορούσαν να μεταφέρουν στον κινηματογράφο ή την τηλεόραση κάποιες από τις υποθέσεις που περιλαμβάνει το βιβλίο.

Μέσα στις σελίδες του βιβλίου, θα βρει ο αναγνώστης

τα στυγερά εγκλήματα που απασχόλησαν την κοινή γνώμη για μέρες ή και πολλές εβδομάδες, λόγω του τρομακτικού ενδιαφέροντος που παρουσίασαν. Είναι τα εγκλήματα που –όπως αναφέρει και ο τίτλος– συγκλόνησαν την Ελλάδα.

Όλες αυτές τις υποθέσεις τις έζησα και τις χειρίστηκα δημοσιογραφικά. Τις δούλεψα κάνοντας ρεπορτάζ μέρα και νύχτα σε όποιο σημείο της Ελλάδας και αν διαδραματίστηκαν. Ήλθα σε επαφή και μίλησα με τους περισσότερους δράστες-πρωταγωνιστές των υποθέσεων. Αποτίμησα την ψυχολογική τους κατάσταση και αντιμετώπισα τις αντιδράσεις τους. Είδα όλα τα θύματα στην κατάσταση στην οποία είχαν καταλήξει και μίλησα με συγγενείς, φίλους και γείτονές τους, ενώ ήμουν σε συνεχή επαφή με τις προανακριτικές αρχές και ενημερωνόμουν για την όποια εξέλιξη.

Εννοείται ότι όλες οι υποθέσεις που περιγράφω είναι πέρα για πέρα αληθινές. Δεν περιέχουν φανταστικές σκηνές ή υποθετικές λεπτομέρειες. Ούτε προσπάθησα να τις παρουσιάσω πιο τραγικές απ' ό,τι ήταν. Κατέγραψα όσα είδα και βίωσα κάνοντας πάντα ρεπορτάζ στον τόπο όπου διαδραματιζόνταν τα γεγονότα.

Πρόκειται για όσα πιστεύω και προσπαθώ να διδάξω στους νεότερους συναδέλφους, ότι δηλαδή δεν θα πρέπει να κάνουμε ρεπορτάζ από το τηλέφωνο ή από το διαδίκτυο, ούτε να αναπαράγουμε ό,τι ακούμε ή διαβάζουμε από τον έναν ή τον άλλον. Πάντα οφείλουμε να βρισκόμαστε στον τόπο όπου γίνεται το έγκλημα, η ληστεία, η αεροπειρατεία, η πυρκαγιά, το ναυάγιο, το όποιο γεγονός. Είναι αδύνατο ένας ρεπόρτερ να ενημερώσει σωστά και αντικειμενικά την κοινή γνώμη αν δεν βρίσκεται στην πρῶ-

τη γραμμή των γεγονότων. Αυτές τις αρχές τις εφάρμοσα σε όλη μου τη δημοσιογραφική σταδιοδρομία. Ακόμη και στην περίοδο κατά την οποία χρημάτισα για τρεις θητείες πρόεδρος των δημοσιογράφων της ΕΣΗΕΑ, κατάφερα να βρίσκομαι πάντοτε στην πρώτη γραμμή των γεγονότων.

Έλεγα και λέω πάντα στους νεότερους συναδέλφους ότι η αξιοπιστία, η εγκυρότητα και η αποδοχή του κοινού δεν αγοράζονται, ούτε έρχονται ουρανοκατέβατες και από μόνες τους – κατακτώνται. Και μάλιστα κατακτώνται με πολλές δυσκολίες και πολλές θυσίες στον αγώνα της καθημερινής ενημέρωσης.

Οι άγριες δολοφονίες και τα άλλα εγκλήματα που περιλαμβάνονται στο βιβλίο καταγράφηκαν με ιδιαίτερη προσοχή, χωρίς υπερβολές, χωρίς ίχνος διαστρέβλωσης των πραγματικών περιστατικών. Παράλληλα, προσπάθησα να μεταδώσω –με τρόπο βέβαια– θετικά μηνύματα για το κοινωνικό σύνολο, παρά το γεγονός ότι στο βιβλίο περιλαμβάνονται, λόγω του θέματός του, σκληρές αγριότητες και απανθρωπιάς.

Είμαι βέβαιος ότι πολλές από αυτές τις υποθέσεις θα χρησιμεύσουν και στον ιστορικό του μέλλοντος, λόγω της αυθεντικότητάς τους και της πιστής καταγραφής των πραγματικών περιστατικών και μόνο.

Π.Σ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ

«Κομμάτια» ο παράφορος έρωτας

Είναι το έγκλημα που συντάραξε το πανελλήνιο και άφησε άναυδη την ελληνική κοινή γνώμη. Είναι το έγκλημα που, με τις ανατριχιαστικές του λεπτομέρειες, αποτέλεσε σταθμό στα αστυνομικά χρονικά της χώρας. Με αυτό το έγκλημα ασχολήθηκα για πολύ καιρό και έζησα, από την πρώτη στιγμή της αποκάλυψής του, όλες τις φρικιαστικές πτυχές του.

Πρόκειται αναμφισβήτητα για ένα ερωτικό έγκλημα ζήλιας και πάθους. Ο δράστης ενήργησε με βάνανυση αγριότητα και με σκληρή και ανηλεή διάθεση, καταλήγοντας σε αυτό το ειδεχθές αποτέλεσμα. Οι εφημερίδες της εποχής, όπως και τα περιοδικά, αφιέρωσαν αμέτρητες σελίδες με ρεπορτάζ, σχόλια, παρατηρήσεις και απόψεις εγκληματολόγων και άλλων ειδικών, καθώς και πλήθος φωτογραφιών, ενώ τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα αφιέρωσαν επίσης αμέτρητες ώρες στις ειδήσεις και στις εκπομπές τους για την πολύχροτη υπόθεση.

Ο άνθρωπος που πρωταγωνίστησε σε αυτή τη φοβερή ιστορία είναι ο Παναγιώτης Φραντζής, 27 χρονών, τότε

φοιτητής στην ΑΣΟΕΕ (σημερινό Οικονομικό Πανεπιστήμιο), που εργαζόταν παράλληλα και ως πλασιέ σε εταιρεία ενδυμάτων.

Θύμα ήταν η Ζωή (Ζωζώ τη φώναζαν) Φραντζή-Γαρμανή, 18 χρονών. Ήταν μια πανέμορφη κοπέλα, την οποία ο σύζυγός της στραγγάλισε και τεμάχισε με κρητικό μαχαίρι, τοποθετώντας στη συνέχεια τα έντεκα κομμάτια της σε νάιλον σακούλες και πετώντας τα σε κάδους απορριμμάτων, όπου ανακαλύφθηκαν τυχαία από συλλέκτη που έψαχνε στους κάδους για γραμματόσημα.

Θυμάμαι πως τότε είχαν βρεθεί όλα τα μέλη του σώματος της άτυχης γυναίκας πλην του κεφαλιού. Ο ιατροδικαστής Χρήστος Λευκίδης, μαζί με τον βοηθό του, τον Θανάση Σαρλή, τοποθέτησαν στο μάρμαρο του νεκροτομείου τα κομμάτια και «συναρμολόγησαν» το πτώμα. Έχω δει στη μακροχρόνια δημοσιογραφική μου καριέρα, και δεδομένου του ρεπορτάζ που κάλυπτα, αμέτρητα πτώματα σε εγκλήματα (ανθρωποκτονίες), σε τροχαία δυστυχήματα, σε ναυάγια, σε πυρκαγιές, σε αεροπορικά δυστυχήματα, σε αυτοκτονίες, καθώς και ανθρώπους που έχασαν τη ζωή τους με αιφνίδιο τρόπο. Αυτό το πτώμα ήταν εντελώς διαφορετικό από τα άλλα και θα το θυμάμαι σε όλη μου τη ζωή για δύο λόγους:

- α) γιατί ήταν τεμαχισμένο και ακέφαλο, και
- β) γιατί ήταν «αφράτο», ζωηρό, ήταν σαν άγαλμα, σαν να ζούσε ακόμα αυτή η πολύ όμορφη κοπέλα.

Θυμάμαι πως, όταν ολοκληρώθηκε η «συναρμολόγηση», διαφωνούσαμε με τον τότε αστυνομικό διευθυντή της Ασφάλειας Γιώργο Βασιλόπουλο για την ηλικία της γυναίκας, που μέχρι την ώρα εκείνη ήταν αγνώστων στοιχείων. Το κεφάλι δεν είχε βρεθεί. Εγώ υποστήριζα ότι

επρόκειτο για νέα κοπέλα, το πολύ έως 20 χρονών, ενώ εκείνος επέμενε ότι ήταν 25 και πάνω, και λέγαμε μάλιστα να βάλουμε στοίχημα μπίρες, αλλά δεν δέχθηκε. Ο Θανάσης Σαρλής, που παρακολουθούσε την έντονη διαφωνία μας, γελούσε. Τελικά, όπως είπαμε πιο πάνω, το θύμα ήταν 18 χρονών. Η κηδεία της όμορφης Ζωζώς έγινε σε στενό οικογενειακό κύκλο, στο νεκροταφείο του Κόκκινου Μύλου.

Ας δούμε όμως από την αρχή όλες τις τραγικές πτυχές αυτής της υπόθεσης.

Ο Παναγιώτης Φραντζής, από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκε με τη Ζωή, την ερωτεύθηκε σφόδρα. Δεν έβλεπε τίποτε άλλο στη ζωή του πέρα από τη Ζωζώ, την οποία υπεραγαπούσε. Παράλληλα, τη ζήλευε υπερβολικά, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων. Αλλά κι εκείνη αγάπησε πολύ τον Παναγιώτη, όπως μας δήλωναν συγγενικά της πρόσωπα.

Έχει ενδιαφέρον η γνωριμία του ζευγαριού, όπως την περιέγραψε ο πατέρας της Ζωής στην προανάκριση, και αναλυτικότερα ενώ εξεταζόταν ως μάρτυρας στο κακουρηγοδικείο. Να τι είπε ο Γιώργος Γαρμανής ενώπιον του δικαστηρίου:

«Ο δολοφόνος έμενε πολύ κοντά στο λύκειο που πήγαινε σχολείο η κόρη μου. Την πλησίασε. Η κόρη μου εκμυστηρεύτηκε στη μάνα της ότι κάποιος την πειράζει. Σκεφθείτε ότι είχε τόση εμμονή αυτός, που ερχόταν κάθε Σάββατο στη Ναύπακτο όπου παραθερίζαμε και αξίωνε σώνει και καλά να τη δει. Δεν αποδέχθηκα την πρότασή του. Μετά από μεγάλη επιμονή, τον δέχτηκα. Μου είπε ότι την αγαπούσε κι ότι θέλει να την παντρευτεί. Αυτό που σας αναφέρω, έγινε το καλοκαίρι του 1986. Τελικά

αναγκάστηκα να δώσω τη συγκατάθεσή μου. Ο γάμος έγινε τον Δεκέμβριο του 1986. Έχω τύψεις συνειδήσεως γιατί τον αποδέχθηκα! Πού να φανταζόμουνα αυτό το μακάβριο τέλος;»

Κατά τη διάρκεια της δίκης, ο Γαρμανής ερωτήθηκε από το δικαστήριο και για τις σεξουαλικές σχέσεις του δράστη με το θύμα – αν τα πήγαιναν καλά. Η ερώτηση έγινε επειδή ο Φραντζής είχε υποστηρίξει στην αστυνομία ότι η Ζωζώ τον είχε πει ανίκανο. Ο Γαρμανής απάντησε ως εξής:

«Δεν γνωρίζω αν σεξουαλικά ήταν ικανός. Ο ίδιος έλεγε ότι πριν είχε εβδομήντα γυναίκες. Δεν ρωτούσα από λεπτότητα. Η κόρη μου ήταν άπειρη. Ήταν ο πρώτος της άντρας. Αυτός τη ζήλευε υπερβολικά. Δεν την άφηγε να κάνει παρέα ούτε με φίλες της. Το γιατί δεν είχαν κάνει παιδί δεν το ξέρω, ίσως ήταν νωρίς, δεν ξέρω».

Για τη σχέση του με τη Ζωή, και τη γνωριμία τους ειδικότερα, ο Φραντζής μίλησε στον συνάδελφο Γιώργο Γκιώνη, με τον οποίο δουλεύαμε μαζί τότε στο Έθνος. Είπε ανάμεσα στα άλλα:

«Τη γνώρισα τον Οκτώβριο του 1985. Πήγαινε στο Η΄ Λύκειο και το γραφείο μου ήταν εκεί κοντά. Είναι πανέμορφη, την ερωτεύθηκα, κι έτσι άρχισε ο δεσμός μας. Είχε έντονη φιλαρέσκεια. Της άρεσε να τραβάει πάνω της τις ματιές των αντρών, αλλά αυτή να μη δίνει σημασία. Η σχέση μας ήταν τρομερά δύσκολη. Το είχε πάρει πάνω της επειδή ήταν όμορφη, αλλά το μυαλό της ήταν σαν μικρού παιδιού. Τσακωνόμασταν συχνά. Τον Ιανουάριο του 1986 χωρίσαμε γιατί δεν ήθελε να κάνουμε έρωτα, γιατί ήθελε να δοθεί μόνο στον άντρα που θα παντρευόταν. Μετά τον τσακωμό αρραβωνιάστηκα με μια άλλη κοπέλα, και μόλις το έμαθε πειράχτηκε και ζήλεψε. Μου είπε να τη χωρίσω

και να παντρευτούμε. Έτσι ξανασιμίξαμε με τη Ζωζώ. Το καλοκαίρι πήγε διακοπές στη Ναύπακτο. Πήγαινα τακτικά και την έβλεπα κρυφά. Ενώ η ίδια με καλούσε να πάω, όταν πήγαινα, μ' έδιωχνε! Στο τέλος του καλοκαιριού πήγαμε μαζί στη Σκιάθο».

Ας συνεχίσουμε όμως την αφήγηση των γεγονότων. Μετά από γνωριμία περίπου δεκατεσσάρων μηνών το ζευγάρι παντρεύτηκε τον Δεκέμβριο του 1986 και νοίκιασε ένα διαμέρισμα στην οδό Νεμέσεως (στο δεύτερο όροφο), στην περιοχή των Κάτω Πατησίων, όπου και διέμενε.

Ο Παναγιώτης Φραντζής προέρχεται από μια ήσυχη, μικρομεσαίας τάξεως οικογένεια. Ο πατέρας του Σπύρος είναι συνταξιούχος των ΕΛΔΑ και η μητέρα του Μαρία καθηγήτρια μουσικής. Αυτή είχε διδάξει και στον Παναγιώτη πιάνο. Έχει και δύο άλλα αδελφια (αδελφό και αδελφή). Τον πατέρα του τον γνώρισα, καθώς συναντηθήκαμε αρκετές φορές μετά το αποτρόπαιο έγκλημα. Πρόκειται για έναν καλοβαλμένο και σοβαρό άνθρωπο, ο οποίος δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε κάνει ο γιος του και προσπαθούσε με μεγάλη επιμονή να βρει ελαφρυντικά.

Και η Ζωζώ προερχόταν από μια πολύ καλή και ήσυχη οικογένεια. Ο πατέρας της, Γιώργος Γαρμανής, είναι συνταξιούχος του δημοσίου – κάποιος γείτονας μάλιστα μου είχε πει ότι ήταν εφοριακός. Το ζεύγος Γαρμανή έχει κι έναν γιο, τον Χαράλαμπο, ο οποίος διαθέτει ιδιαίτερα μεγάλη δύναμη και υπομονή. Παρά τη συντριβή του για τον χαμό της αδελφής του, στάθηκε όρθιος, προσπαθώντας με πρωτοφανή ψυχραιμία να συνδράμει τους γονείς του και να τους δώσει κουράγιο για τη συμφορά που είχε βρει το σπίτι τους.

Σύμφωνα με τα όσα ισχυρίστηκε ο δράστης, από τότε

που παντρεύτηκαν, οι σχέσεις του ζευγαριού δεν ήταν καλές. Καβγάδιζαν συχνά για ασήμαντη αφορμή, ενώ οι έριδες και οι φιλονικίες κράτησαν περίπου έξι μήνες, οπότε και έγινε το κακό.

Φτάνουμε στην επίμαχη βραδιά της 24ης Ιουνίου 1987. Παναγιώτης και Ζωή κανονίζουν και βγαίνουν βόλτα στη Φωκίωνος Νέγρη. Εκεί, σε ένα μαγαζί, κάθισαν κι έφαγαν παγωτό. Καθώς έφευγαν, η Ζωή ζήτησε από τον Παναγιώτη να πάνε σε μια παμπ για να διασκεδάσουν.

«Δεν μπορώ άλλο απόψε. Είμαι κουρασμένος. Πάμε σπίτι» φέρεται να της είπε ο Φραντζής.

Ακολουθεί νέο επεισόδιο μεταξύ του ζευγαριού και φραστική επίθεση από τη Ζωή, η οποία παραπονιέται ότι δεν πάνε να διασκεδάσουν λίγο, σαν νέα παιδιά που είναι. Θυμωμένοι κι οι δυο τους, φτάνουν στο σπίτι. Η Ζωή κατεβαίνει από το αυτοκίνητο, ενώ ο Παναγιώτης πάει να βρει χώρο για να το παρκάρει. Η Ζωή ανεβαίνει στο διαμέρισμα και κλειδώνει την πόρτα. Όταν ανεβαίνει κι ο Παναγιώτης και χτυπάει το κουδούνι, εκείνη αρνείται να του ανοίξει. Ξαναχτυπά το κουδούνι και προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα, αλλά η Ζωή δεν του ανοίγει με τίποτα. Ούτε του μιλάει.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, ο Παναγιώτης σκέφθηκε να της τηλεφωνήσει. Κατέβηκε κάτω και πήγε στο περίπτερο στη γωνία, για να πάρει τηλέφωνο και να την παρακαλέσει να του ανοίξει. Εκείνη όμως δεν σήκωνε το τηλέφωνο, παρά το γεγονός ότι ο Παναγιώτης το άφησε αρκετή ώρα να χτυπάει.

Φεύγει από το περίπτερο. Ανεβαίνει ξανά στον δεύτερο όροφο. Παρακαλεί και πάλι τη Ζωή να του ανοίξει την πόρτα. Τελικά εκείνη πείθεται. Αφού ο Φραντζής μπαίνει

μέσα, δημιουργείται νέο επεισόδιο για το κλείδωμα της πόρτας και γιατί δεν πήγαν για διασκέδαση.

Όλα αυτά μου τα είπε ο ίδιος ο Φραντζής σε συζητήσεις-συνεντεύξεις μετά το φρικτό έγκλημα. Ας συνεχίσω όμως την αφήγηση των γεγονότων.

Κι αυτός ο καβγάς δεν κράτησε για πολύ. Λίγο αργότερα, Παναγιώτης και Ζωή ξάπλωσαν στο κρεβάτι και έκαναν έρωτα, ξεχνώντας τα καβγαδάκια. Δεν πέρασε όμως ούτε ένα τέταρτο και ξαναμάλωσαν! Και τον νέο καβγά τον προκάλεσε η Ζωή, σύμφωνα πάντα με τους ισχυρισμούς του Φραντζή, δεδομένου ότι δεν θα μπορούσε να υπάρχει άλλη μαρτυρία. Οι διαπληκτισμοί συνεχίστηκαν εντονότερα και τα πράγματα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Σε κάποια φάση, σηκώθηκαν και οι δύο από το κρεβάτι και συνέχισαν την έντονη λογομαχία.

Να τι ισχυρίστηκε ο Φραντζής για τη στιγμή του φονικού, επιμένοντας ότι επρόκειτο για ατύχημα:

«Υστερα απ' όλα αυτά, δεν άντεξα. Βγήκα εκτός εαυτού. Τα 'χασα και δεν ήξερα τι έκανα. Την άρπαξα και την έσπρωξα με δύναμη στην άκρη του κρεβατιού, χτυπώντας το κεφάλι της, το οποίο έβγαλε και αίματα. Βρισκόμουν, όπως αντιλαμβάνεσθε, σε πλήρη σύγχυση. Η Ζωή ήταν κάτω. Πλησίασα για να δω αν αναπνέει κι αν έχει σφυγμούς. Πιάνοντας το χέρι της, διαπίστωσα ότι δεν είχε σφυγμούς, ήταν νεκρή».

Εδώ θα πρέπει να διευκρινίσω ότι ο Φραντζής ψεύδεται. Ο ιατροδικαστής Χρήστος Λευκίδης διαπίστωσε ότι ο θάνατος της Ζωής επήλθε συνεπεία στραγγαλισμού με τα χέρια, και όχι από το χτύπημα στο κρεβάτι. Επίσης διαπίστωσε ότι ο δράστης έφερε ίχνη πάλης. Δηλαδή το ζευγάρι είχε έρθει στα χέρια και η κοπέλα προσπάθησε

να αμυνθεί και να ξεφύγει, χωρίς όμως να τα καταφέρει. Η δολοφονία της δεκαοκτάχρονης γυναίκας διαπράχθηκε τις πρώτες πρωινές ώρες (περίπου στις 2:30 π.μ.) της 25ης Ιουνίου 1987.

Αφού στραγγάλισε τη γυναίκα του, ο Φραντζής σκέφθηκε να βρει τρόπο να την εξαφανίσει για να γλιτώσει από τις συνέπειες. Ήθελε να φανεί ότι η Ζωή τον είχε εγκαταλείψει και είχε εξαφανιστεί. Δεν πίστευε εκείνη τη στιγμή ότι θα μπορούσαν να βρεθούν τα μέλη του σώματός της και να αποκαλυφθεί ο δολοφόνος. Νόμιζε ότι το πρωί θα περνούσε το απορριμματοφόρο και θα άδειαζε τον κάδο, και ότι κατά συνέπεια δεν θα βρισκόταν ποτέ το τεμαχισμένο πτώμα της νεαρής συζύγου του.

Αποφάσισε λοιπόν να κόψει κομμάτια το πτώμα, να το βάλει σε σακούλες και να τις πάει σε κάποιον κάδο. Για τον σκοπό αυτό, σήκωσε το άψυχο κορμί της Ζωζώς και το τοποθέτησε πάνω στο κρεβάτι. Βγήκε στη συνέχεια από το διαμέρισμα και κατέβηκε κάτω. Πήγε στο αυτοκίνητό του και πήρε ένα κρητικό μαχαίρι που είχε στο πορτομπαγκάζ. Ανέβηκε μετά στην κουζίνα, πήρε από ένα ντουλαπάκι ένα μικρό σφυρί και πήγε στην κρεβατοκάμαρα. Της έβγαλε το μπλουζάκι που φορούσε, σήκωσε το πτώμα και το μετέφερε στην μπανιέρα. Πήρε το μαχαίρι κι άρχισε να κόβει το κορμί της αγαπημένης του με εκπληκτική ψυχραιμία, αλλά και «δεξιότητες», πράγμα που μου είχε κάνει τότε ιδιαίτερη εντύπωση.

Θα διακόψω για λίγο την αφήγηση των ανατριχιαστικών λεπτομερειών για να σας αναφέρω ένα χαρακτηριστικό στιγμιότυπο και μια συζήτηση που είχα με τον δράστη.